

IZVANZEMALJSKI PRIJATELJ

Napisala i ilustrirala: Gabriela Režić

Napisala i ilustrirala: Gabriela Režić

IZVANZEMALJSKI

PRIJATELJ —

Penelopa ima devet godina i ide u treći razred, ali joj svi govore da izgleda kao da ide u peti. Teta Linda dokaže da tako misli jer joj uvijek kupi tri broja veću majicu. Prvi prosinca je. Penelopina mama i sestra spavaju, a Penelopa izrađuje čestitke za Božić. Kasnije ih ne bi imala vremena napraviti jer ide u Zagreb k baki Danici. S njom uvijek plete odjeću za lutkice. Penelopa nije naročito nadarena za crtanje, ali su joj čestitke ispale savršeno. Dovršila je posao i sprema se u dućan po kruh. Jako je gladna, a mama neće ustati prije devet sati jer je subota i ne mora na posao.

Penelopa je sada sva u čudu. Na stolu je doručak, igračke su spremljene, a mama, mame nema. Tata je pomorac i sada je na brodu. Brat je već kod bake, a sestra spava. Ona je spavalica pa subotom uvijek spava do podne. To znači da je Penelopa „sama“. „Jupi!“ uzviknula je. Ubrzo je još više iznenađena jer vani pada snijeg. „Idem brzo obući jaknu i čizme.“ Cijeli grad Lenigrad je bijel. „Jeej! Idem raditi snješka!“ uzviknula je još sretnije.

Penelopinom snjegoviću lonac je bila kapa, olovka nos, dodala je metlu... „Još mi fale gumbići za usta i oči“, pomislila je. Vratila se u kuću po gumbiće i poslagala ih za snjegovićeve oči i usta.

Kad odjednom, snjegovičev vrat se počeo raspadati, snijeg je letio na sve strane.

„Što je tebi? Jesi li ti pri sebi? Znaš li da ne mogu disati kad me zatrpaš?“ čulo se odjednom.

Ugledala je malo ljubičasto biće koje izgleda kao stvar i govori.

„Tko si ti? Zašto si ljubičast? Jesi li ti čudovište? Kako to da govoriš?“ prestrašeno je pitala. Malo je biće smijući se odgovorilo: „Ja da sam čudovište!? Ha ha. Pa vidiš kako sam malen. Čudovišta su velika i ti bi sad bila u velikom, strašno čudovišnom trbuhu da sam ja čudovište. Ja sam izvanzemaljac. Ime mi je Zvanzemaljko Ljubičasti Karlos Previus Montus. Živim gore na planeti Veneri. Nikad nisam razgovarao s nekim poput tebe. Tko si ti?“

„Ja se zovem Penelopa, i imam devet godina, i idem u treći razred. Ako ostaneš ovdje naviknut ćeš se na bića poput mene. Ja nikad nisam ni vidjela nekog poput tebe. Usput, ime ti je jako dugo. Mogu li te zvati samo Zvanzljub?“ izrecitira Penelopa. „Dobro. Iako, znaš, ja već imam nadimke: Privi, Ljublju, Zvini, ZLJKPM... i ne znam koliko ću moći ostati tu dole. Znaš, ja na svojoj planeti imam posla, a ovdje sam došao samo radi istraživanja o bićima. Moja letjelica sletjela je na nešto više od tla, a niže od neba. Nespretno sam izašao iz svoje letjelice i pao na veliku debelu bijelu platu baš kad si mi ti pošla staviti na glavu još jednu takvu.“

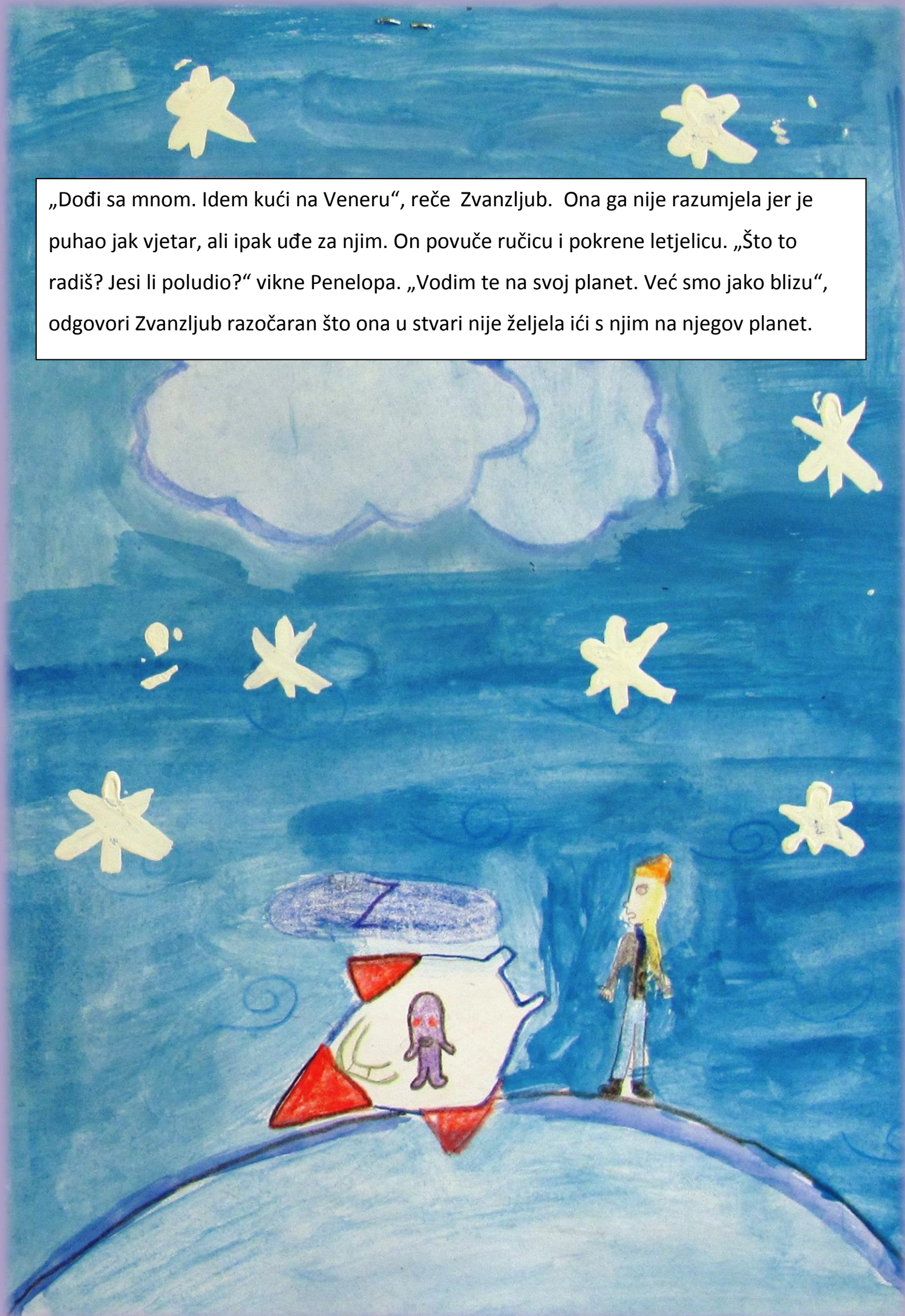
Penelopa je ispružila ruke i uzela Zvanzljuba i odvela u kuću da se ugrije. „Miniuse, što je ovo! Ovo nemamo na mom planetu, mi ne živimo u ovakvim kutijama“, reče. Zatim je upirući prstom u TV rekao: „I mi imamo kanal na Veneri. Preko njega gledamo razne smiješne slike koje se miču.“ Penelopa je razmišljala o tome tko je Minius. Zaključila je da je to valjda njihov bog. Onda upita: „A gdje ti je letjelica? Mogu li je vidjeti?“

Odjednom se iz sobe čulo lupkanje. Sestra se probudila. „Moramo van, ne smije te vidjeti!“ u žurbi je viknula Penelopa. Požurili su do letjelice.

„Dođi sa mnom. Idem kući na Veneru“, reče Zvanzljub. Ona ga nije razumjela jer je puhao jak vjetar, ali ipak uđe za njim. On povuče ručicu i pokrene letjelicu. „Što to radiš? Jesi li poludio?“ vikne Penelopa. „Vodim te na svoj planet. Već smo jako blizu“, odgovori Zvanzljub razočaran što ona u stvari nije željela ići s njim na njegov planet.

U letjelici je bilo mnogo čudnih i zanimljivih stvari. Penelopi najviše začudi što je tamo bila mala skulptura koja sasvim slični na njenu mamu. „Tko je ovo?“ upitala je. „Slični na meni dragu osobu“, doda. „To je naša kraljica. Ona određuje koji posao moramo napraviti. Na Veneri ima puno posla, a mi smo jedini stanovnici. Evo, sliječemo. Drži se čvrsto!“

Kad su stigli, sve te čudne crvene oči bile su uperene u Penelopu. Ona nije bila uplašena jer je znala da su oni dobra bića. Ugledala je izvanzemaljce plave boje, kraljičine sluge, nosili su kraljicu da upozna gošću. „Dobro jutro,“ kraljica je pozdravila Penelopu. Djevojčica je samo šutjela jer ta je kraljica bila jako slična njenoj mami. „Reci nešto!“ rekla je kraljica. „Jeste li vi moja mama?“ upita Penelopa. Svi izvanzemaljci jako su se čudili tom pitanju, a kraljica je odgovorila: „Naravno da nisam.“ Penelopi je laknulo. „Ispričaj nam kako si upoznala Zvanzljuba!“ Dok je djevojčica pričala stanovnicima Venere kako su se ona i Zvanzljub upoznali, on je za to vrijeme pripremio letjelicu za novi let do Zemlje.

Kad je sve bilo spremno za povratak, Penelopa je prišla kraljici i poljubila joj ruku u znak pozdrava, a kraljica joj je tiho šapnula da ima sestru blizanku. Ona je znala da je to njena mama.

Krenuli su prema Zemlji. Put nije bio dug i stigli su već za pet zemaljskih minuta. Kad su se opraštali, Penelopa je poklonila Zvanzljubu čestitku koju je napravila i rekla: „Nedostajat ćeš mi.“ „I ti meni“, rekao je tužno, ušao u letjelicu i odletio prema Veneri.

Kad je Penelopa ušla u kuću, pozdravila je mamu koja se već bila vratila kući i pomislila. „Da moja mama zna da ima blizanku i da živi na Veneri, možda bi i mi gore živjeli, a Zvanzljub mi ne bi nedostajao.“

Napisala i ilustrirala: Gabrijela Režić, 4.b

Školska godina: 2013./2014.